

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **K. F.**, zastoupeného Mgr. Hanou Zahálkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Příkop 4, za účasti **Finančního ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2006, č. j. 29 Ca 181/2004 - 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba došlá Krajskému soudu v Brně dne 3. 8. 2004 (podání sepsáno dne 29. 7. 2004) proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „správní orgán“) ze dne 1. 7. 2003, č. j. FŘ-110/5459/01-0107. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu Brno I (dále jen „správce daně“), dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997, ze dne 15. 2. 2001, č. j. 25559/01/288513/8933. Tímto platebním výměrem správce daně stěžovateli dodatečně vyměřil podle ustanovení § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), za výše uvedené zdaňovací období daň z příjmů fyzických ve výši 1 351 915 Kč.

Krajský soud žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl, neboť zjistil, že o téže věci již řízení u krajského soudu probíhá, a to na základě žaloby došlé soudu dne 7. 4. 2004 (podání sepsáno dne 2. 4. 2004), vedené pod sp. zn. 29 Ca 107/2004. Bylo zjištěno, že obě žaloby se týkají týchž účastníků řízení a stejného předmětu řízení, neboť je v nich požadován přezkum stejného správního rozhodnutí. Projednání později podané žaloby pak brání překážka litispendence, neboť zjistí-li soud, že o téže věci probíhá jiné řízení, je povinen později podanou žalobu odmítnout.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu a zkrácení svých práv spatřuje zejména ve skutečnosti, že se soud řádně podanou žalobou ze dne 3. 8. 2004 nezabýval a naopak se nesprávně zabýval žalobou ze dne 7. 4. 2004, vedenou pod sp. zn. 29 Ca 107/2004, kterou stěžovatel považuje s ohledem na nesprávný způsob doručování ze strany správního orgánu za žalobu podanou předčasně. Stěžovatel zdůraznil, že žaloba došla krajskému soudu dne 3. 8. 2004 oproti původně podané žalobě obsahuje nově námitku týkající se základních náležitostí rozhodnutí ze dne 1. 7. 2003, č. j. FŘ-110/5459/01-0107, kdy se stěžovatel domnívá, že vzhledem k prodlevě mezi vyhotovením předmětného rozhodnutí a doručením napadeného rozhodnutí jeho zástupci (datum vydání rozhodnutí je 1. 7. 2003, stěžovateli bylo rozhodnutí doručeno dne 4. 2. 2004, zástupci stěžovatele Ing. R. L. až dne 1. 6. 2004) není datum 1. 7. 2003, které je na rozhodnutí uvedeno, datem podpisu tohoto rozhodnutí. Odmítnutím žaloby se tak krajský soud s touto žalobní námitkou nevyřadil, neboť tato nemohla být ani při nejlepší vůli uplatněna již v původně podané žalobě. Stěžovatel na podporu svých argumentů také uvedl, že obsahově se rozhodnutí doručené stěžovateli liší od rozhodnutí doručeného jeho zástupci, neuvedl však v čem konkrétně. Z výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Správní orgán v písemném vyjádření uvedl, že s ohledem na skutečnost, že překážka litispendence patří do podmínek řízení, jejichž splnění soud přezkoumává z úřední povinnosti, nepřísluší mu jakýmkoliv způsobem rozpozorovat, ignorovat či doplňovat právní závěry krajského soudu v této věci. Dále uvedl, že dle jeho názoru nelze kasační stížností proti usnesení soudu o odmítnutí žaloby vedené pod jistou sp. značkou (29 Ca 181/2004) rozporovat rozsudek soudu o žalobě vedené pod jinou sp. značkou (29 Ca 107/2004), neboť ex lege se jedná o jiné soudní řízení. Navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Z předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Stěžovatel podal dne 7. 4. 2004 ke krajskému soudu žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze dne 1. 7. 2003, č. j. FŘ-110/5459/01-0107, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správce daně ze dne 15. 2. 2001, č. j. 25559/01/288513/8933, dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997. Stěžovatel v žalobě uvedl, že žalobu podává z důvodu procesní opatrnosti s tím, že rozhodnutí správního orgánu bylo dne 4. 2. 2004 doručeno prostřednictvím paní D. L. stěžovateli, která se vykázala plnou mocí k převzetí předmětného rozhodnutí, avšak nebylo dosud doručeno Ing. R. L., který stěžovatele v daňovém řízení zastupoval na základě generální plné moci. Ze spisu bylo následně zjištěno, že správní orgán doručil zástupci stěžovatele napadené rozhodnutí dne 1. 6. 2004 a stěžovatel dne 3. 8. 2004 podal ke krajskému soudu žalobu proti stejnému správnímu orgánu, jakož i

stejnému rozhodnutí. Tato druhá v pořadí podaná žaloba byla následně napadeným usnesením krajského soudu odmítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přestože stěžovatel nepodřadil důvody kasační stížnosti pod žádné ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., dle obsahu kasační stížnosti uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Stěžovatel se v kasační stížnosti domáhá věcného projednání žaloby ze dne 3. 8. 2004 s tím, že žalobu původně podanou, tedy žalobu ze dne 7. 4. 2004, považuje za žalobu předčasně podanou. Se stěžovatelem lze jistě souhlasit, že podání žaloby, zejména pokud se týká lhůty dle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., je vázané na oznámení napadeného správního rozhodnutí. Nedostatek řádného doručení tohoto rozhodnutí příslušnému účastníkovi řízení (žalobci), spočívající v tom, že rozhodnutí bylo v rozporu s ustanovením § 17 zákona o správě daní a poplatků doručeno přímo jemu a nikoli jeho zástupci, by nepochybně bránilo rozhodnutí o žalobě (přezkoumání vlastního napadeného správního rozhodnutí). Jestliže žaloba přes tuto vadu doručení správního rozhodnutí byla přesto podána, jedná se o nedostatek podmínky řízení, který je však nedostatkem odstranitelným (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004 - 78, publikované pod č. 450/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Samotná tato skutečnost (vada doručení) není bez dalšího důvodem k odmítnutí žaloby pro předčasnost [46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Pokud soud, u kterého byla podána taková žaloba, zjistí, obvykle z vyžádaného správního spisu žalovaného, že rozhodnutí nebylo zástupci žalobce doručeno, uloží usnesením žalovanému doplnit spis (řízení) o doklad o doručení rozhodnutí tomuto zástupci účastníka řízení. V daném případě je nesporné, že napadené rozhodnutí bylo zástupci stěžovatele dodatečně doručeno dne 1. 6. 2004 (originál dodejky).

S ohledem na skutečnost, že v posuzovaném případě byla naznačeným způsobem odstraněna vada žaloby (podmínka řízení), krajský soud vázán judikaturou Nejvyššího správního soudu nebyl povinen žalobu ze dne 7. 4. 2004 odmítnout pro předčasnost, ale naopak byl povinen odmítnout v pořadí druhou žalobu podanou v téže věci, a to pro překážku litispendence. Protože teprve doručením napadeného rozhodnutí zástupci stěžovatele bylo napadené správní rozhodnutí řádně oznámeno, plyne až od tohoto okamžiku lhůta k případnému rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo k rozšíření o další žalobní body (§ 71 odst. 2, věta třetí, s. ř. s.). Za této procesní situace byl pak krajský soud povinen se při vlastním projednání žaloby, tedy žaloby ze dne 7. 4. 2004, vedené pod sp. zn. 29 Ca 107/2004, vypořádat se všemi žalobními námitkami (tedy jak uplatněnými v původní žalobě, tak námitkami rozšiřujícími původně podanou žalobu). Tuto otázku však nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu posuzovat v řízení týkajícím se posouzení zákonnosti odmítnutí žalobního návrhu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.) a správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu